

αόρατη πόλη

έντυπο δρόμου για τη διάδοση της εξέγερσης Μάιος 2018

Δεν μπορείς να αγοράσεις την Επανάσταση. Δεν μπορείς να κάνεις την Επανάσταση. Μπορείς μόνο να είσαι η Επανάσταση. Αν δεν είναι στο πνεύμα σου, δεν είναι πουθενά. Ursula le Guin

Πως να μη με θυμάσαι για όλα τα μέληποντα που απέτυχαν να συμβούν και να αναφωτίεσαι αν το ίδιο με στοιχειώνουν.

Σκυθρωπότατη τελευταία.

Όποιος ονειρεύεται επαναστάσεις να σπάσει το χέρι και να φωνάξει: «Ονειρεύομαι!». Τι την θέλεις την ειρωνεία; Ζήτω κάτι, οτιδήποτε.

Ζήτω η ματαίότητα!

Πόσο παράδογη και αδύναμη αυτή υπομονή, ίσως να 'ναι κι ορρώστιο. Δεν υπάρχει ζωή, υπόρχει αγορά εργασίας, όποιες άνεργοι ήρωας.

Άκου, μπορεί να ξύπνησα μόλις και να μνημήπια καφέ απλά θα υπερρροπιστού μέχρι θανάτου το δικαίωμά σου να εκφράζεις τις μάταιες απόψεις σου χωρίς φόβο και πάθος. Κυρίως χωρίς φόβο.

Γιατί παρατήρησα πως σαν σε θίξουν σπάζεις. Δεν έψαχνα κι εγώ για σημασία και να που έξοφνα απέκτησε.

Εύθρουντη η πραγματικότητα μου πλέοι ο άλλος μου εγώ και το σκέψητομαι θετικά

Μέσα απ' την ματωμένη πλωρίδα της γάζας μου είδα την άμυνά σου να μου επιτίθεται, με αλοπαγμούς, κάπως άτσαλα απλά τρομακτικά αποφασισμένη. Κι εκεί

που η οπόποι - αντιπλήθικα το λάθος μου ως προς αυτό αποστεριόρι - δημοκρατία μου προσποθούμε να συνάρει ό,τι θα της περνούσε για σύνταγμα, πρόσεξα πως είσαι, πίγιο ακίνδυνη και εντελώς πτητώμενη.

Κάπου εδώ αντιληφθόνομαι πως κάποιο αρχαίο παχνίδι αφήσαμε στη μέση του πουθενά για να πλατσουρίσουμε στο τίποτα χαζεύοντας τα πάντα για όταν.

Εδώ, που από μικρά ποιδιά παρατόμε τα αυθόρυγκά παιχνίδια για να πάθουμε μονάχοι, βουντού στα φετίχ, ανέμπνευστους μοναχικούς ρόλους. Που να πεθάνουμε στάπαντοι.

Για δες ποιόποι, προτού ρωτήσεις έμαθες. Κι όμως να που καμιά σοφία δεν αποκτήθηκε μετά κι από αυτά την εμπειρία.

Χρωματιστές απαντήσεις, σκόρπιες μπροστά σου στο στρωμένο κολύ της ύπαρξης, συντετριμένα ίχνη της διαιθετικής σύγκρουσης μεταξύ του άσπρου και του μαύρου. Μια ανακάλυψη επιστημονική, απίθετα χρήσιμη.

Μα δεν είμαι εγώ, παρακαλώ δεν ράπτω σε εγώ κι αν ρώτησε κάποιος άλλος δεν θα ήθελα να με αφορά. Έτσι, επειθερός και μόνος παρατηρώ τα είδωλα γύρω μου στον καθρέπτη, όλα όχι και τόσο μοναδικά, όλα όχι και τόσο πολύτιμα πιο, όλα εκτός από Ένα.

Ανήμεσα σε τοίχους, ότι μπορεί να συμβεί συνέπρ. Οτιδήποτε "μετά" κουβαλάδει μια βαριοπούλα. Ζήτω του!

Βέροια, Γη, Γαλαξίας

Στα 2000 χρόνια της ιστορίας της η Κορέα ανέδειξε κινήματα που συγνίζονταν για τα δικαιώματα των χωρικών και την εθνική ανεξαρτησία. Μέσα από αυτά αναδείχτηκαν τάσεις που μπορούν να θεωρηθούν πρόδρομοι του αναρχικού κινήματος με τον ίδιο τρόπο όπως οι Diggers στην αγγλική επανάσταση.

Το 1894 η Ιαπωνία εισβάλλει στην Κορέα και ο αγώνας για ανεξαρτησία βρίσκεται στο επίκεντρο. Το σύγχρονο αναρχικό κίνημα στην Κορέα διαμορφώνεται μεταξύ των εξόριων που διέφευγαν στην Κίνα και τους φοιτητές και εργάτες που πήγαν στην Ιαπωνία. Αυτός ο αγώνας, το Κίνημα 3-1 (Κίνημα της πρώτης Μαρτίου) έχει στηρίξει περίοδο 2 εκατομμυρίων ανθρώπων: 1500 διαδηλωτές λαμπράνουν χώρα. 7500 σκοτώνονται, 1600 τραυματίζονται, 700 σπίτια και 47 εκκλησίες καταστρέφονται. Με την αιματηρή καταστολή του Κίνηματος 3-1 στην Κορέα και την ζύνση της ταϊσκίν

και φυλακίζονται). Αναρχικές ομάδες υπάρχουν σε πολλές άλλες επαρχίες και πόλεις όπως στο Ανούι, το Μεσάν, το Ιτεόν κ.α. Τουπλάκιαντ 8 ομάδες δρουν στις επαρχίες Κουάνσεντ και Κουανμπούν. Στα πρωτοεύθυνα της καθηγερίντης εφημερίδας εμφανίζονται «αποκαλύψεις» όπως η ύπαρξη εκαπονταμελών μαστικών ομάδων αναρχικών στο Ιτεόν ή πώς η πλατα μελάνη του Κίνηματος Καλλιτεχνών του Τσουράν αποτελείται εξοδοκήπηρο από αναρχικούς. Σηματίζεται επίση στην Κορεάτικη Αναρχική-Κομουνιστική Ομοσπονδία, οργάνωση με μεγάλη αποδοχή που δρά στην παραμονή. Σε απάντωση για την ραγδαία αύξηση των αναρχικών οργανώσεων και ομάδων μέσα στην τελευταία πεντετελία εφαρμόζεται η θανατική ποινή σε όποιους προσπαθεί να οργανώσει κοινότητες με στόχο την «μεταλλάξη της εθνικής δομής».

Μεταξύ των 2 εκ. Κορεάτων της Μανιζουρίας, η Κορεάτικη Αναρχική Ομοσπονδία της Μανιζουρίας καταφέρει να αναπτυχθεί αρμέσως με την

Το αναρχικό κίνημα στην Κορέα

αντιπαράθεση στην ίδια την Ιαπωνία, τα αφεντικά κατηγορούντων αναρχικούς και Κορέατες για τον σεισμό του 1923 στο Τόκιο! Περισσότεροι από 6000 Κορέατες εργάτες στην Ιαπωνία κυνηγούνται με ροπαλά και κοντάρια από μπαμπού. Ότιοι οι γνωστοί Ιάπωνες και Κορέατες αναρχικοί συιτλαμβάνονται.

Η Κορεάτικη Αναρχική Ομοσπονδία στην Κίνα δημιουργείται τον Απρίλιο του 1924 και εκδίδει το «Μανιφέστο της Κορεάτικης Επανάστασης» στο οποίο δικαιώνουν τον αγώνα ενάντια στην ιαπωνική κυριαρχία με επαναστατικά μέσα, επισημαίνοντας ωστόσο τις διαφορές μεταξύ πολιτικής και κοινωνικής επανάστασης. Μέρι το 1928 η διάδοση των εθνελιβερικών πολιτικών οδηγεί τους Κορέατες αναρχικούς στη δημιουργία της Ανατολικής Αναρχικής Ομοσπονδίας μαζί με συντρόφους από τη Κίνα, τη Βιενάμ, τη Τζιρβάν και την Ιαπωνία. Το «Μανιφέστο» υιοθετείται ως το επίσημο της πρόγραμμα.

Μεταξύ 25 -30 δυοτεύχων την οργάνωση του κινήματος. Οπιλσμένοι με την αναρχική επαναστατική θεωρία του «Μανιφέστο» και την εμπειρία από το Κίνημα 3-1, οι οργανώσεις των εργατών στην Ιαπωνία μαζί με τους αναρχικούς οργανώσεις σε Σεούτ, Ταεγκού, Πιόνγκυιανγκ κ.α. Έμφαντονται πολιτικές όπως τη «Λίγκα της Αλτήσιας και Αθελρουνίν» από πρότυ πέζοτους και τη «Οργάνωση Επαναστατών» - οι οποίες βρίσκονται σε συκνή επικονιώνων με την «Ιαύρη Νεοταία του Τόκιου» - στην Ταεγκού, στο «Μάριος Φίλος» στην Τσάγκουον, στην «Ομάδα Αλιτηλοβούθισθεία» στο νησί Τζέτζου (η οποία οργανώνει αγρότες και χωρικούς σε κοινοπατέρις, όμως παρά την απομακρυσμένη τους θέση, τα μετέ οι συιτλαμβάνονται

ιδρύσιση το 1929. Ο βασικός της οργανωτής, Κιμ Γιόνγκ-Γιν, οργάνωσε ένα σκέδιο το οποίο παρουσιάστε στους αντάρτες που ποιημένουσαν τους λάπωνες. Περιελαμβάνει τον σημαντικό εθελοντικών συνεταιρισμών για τους αγρότες, επειδή παρείσαι ως τα 18 καθώς και για ενήλικα, εκπαίδευση δηπύλων που καθέ θεωρούνται ενήλικα. Ακούσιμούν συζητήσεις και σύσταση ενός αναρχικού προγράμματος «κατά τις αρχές της επειδύθερης ομοσπονδιοποίησης, βάση της αυθόρυμπτης και επειδύθερης βούνθισης του ανθρώπου». Μια από τις διασκολίες που έχουν να αντιμετωπίσουν αφορά τους στατιβικούς οι οποίοι συκοφαντούν τους αναρχικούς και άλλους ως «παρόντους». Οι αναρχικοί νεοσούλιοι γύρω του Γιού-Ριψ θέλουν να αντιπατεύσουν την ιδεογούγια με ιδεογούγια ενώ οι παταίστεροι αντι-Ιάπωνες αντάρτες γύρω του Κιμ Γιόνγκ-Γιν (γνωστού κι ως Μπαέκια ή ο Κορεάτης Μάχο) θεωρούνται πιο έφιππες να υποστηρίζουν την αναρχία αγνοώντας τους στατιβικούς, έως ίσους κερδίζει η ανεξαρτησία καθώς, μόνο τότε πραγματική πολιτική θα επανερχόταν στο προσκήνιο.

Οι αποτελέσματα της συνεργασίας της ΚΑΟΜ με την Κορεάτικη Αναρχική Κομουνιστική Ομοσπονδία και ως μέρος των κινήματος των αυτόνομων χωριών σημειώνεται στο Σιγκίν, τη βόρεια επαρχία της Μανιζουρίας, μια αυτόνομη αναρχική ζώνη την οποία ονομάζουν «Κορεάτικο Λαϊκό Συνειδητισμό της Μανιζουρίας» στοιχεύοντας σε «ανεξάρτητο αυτοκυβερνώντο οικονομικό σύμπτωμα του κορεάτικου λαού». Είναι η τριτελή από το '29 μέχι '31 τα χρόνια της αναρχικής επανάστασης στην περιοχή.

Η δομή του ΚΑΣΜ είναι φεντεραλιστική και από τα κάτω, από τις τοπικές δηλαδή συνεργεύσεις των χωριών, στα επαρχιακά συμβούλια και στις

συνεπείσεις των γεωγραφικών τημάτων. Καθός οι αναρχικοί αιχνάνονται σε αριθμό και υποστήριξη, οι στατινίκοι και οι φιλοσάπιονες της Μαρζουπίας τιθένονται να απειλούνται. Από το '50 και μετά η λανωνία επιτίθεται μαζικά από τον νότο και οι στατινίκοι από τον βορρά. Το '51 οι στατινίκοι στέλνουν σμάδες δολοφονιών και σπαγγών στην αναρχική ζώνη για να αικονώσουν αγωνιστές. Πάτευαν πως αν ξεκάνουν την ΚΑΟΜ, ο ΚΛΕΜ θα κατέρρεε. Το κατακάρι του '51 πολλοί αναρχικοί πρωτοσάπτες σκοτώθηκαν και ο πόλεμος από το δυν μέσωντα κατέστηρε πιν περιοχή. Το αναρχικό Σινγκίν δεν υπάρχει πια. Ο αγώνας συνεχίζεται στην παρανομία.

Από το '51 και μετά, μέρος των αναρχικών δίνει προτεραιότητα στην αντιεπόπτηση των ιαπωνικών επιθέσεων. Μετά από καιρό συνεργασίαν με συστατικούς σμάδες και σμάδες

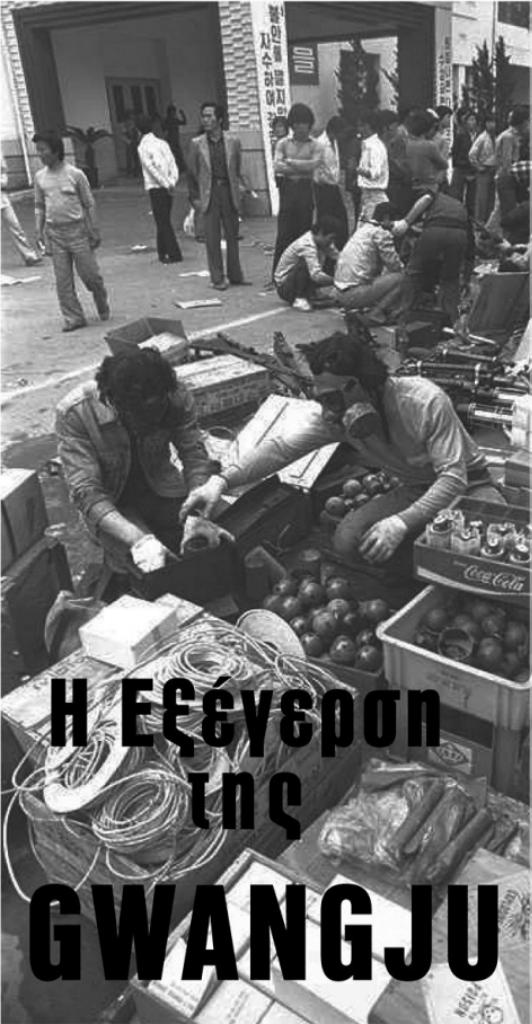
υπέρ της ανεξαρτητίας (με τους Κορέατες προσκείμενους στο KK της Κίνας εμφανώς απόντες), κάποιοι αναρχικοί συμμετέχουν το '45 στην προσωρινή κορεάτικη κυβέρνηση στην Κίνα σε ενίσχυση του κοινού αντι-ιαπωνικού μειώνου. Με την παράδοση της λανωνίας το '45 κυριαρχεί ο ενθουσιασμός και η ιδέα για την δημιουργία μια νέας Κορέας. Ακόμη και στα ποι αποκεντρωμένα χωράδια δημιουργούνται αμέσως «προπαρασκευαστικές επιτροπές» για αυτό το σκοπό, με τους αναρχικούς να πρωτοστατούν και σε αυτή τη διδασκασία. Ταυτόχρονα εμφανίζονται παντού ενώσεις χωρικών, εργατικής ενώσεως, συνεργατικοί συνεταιρισμοί κ.α. Είναι μέσα από αυτές τις δομές που οι Κορέατες εποιηθήκαν να βαθείσεις πλήρεις και την κύρωση του πολέμου - ο οργή δινέι τόσο στην ανάγκη για συνεργασία και την διάθεση για επιμερία. Όμως στην θέση του ιαπωνικού στρατού βρίσκονται τώρα οι μερικαρχίες και οι ρώτιστες στρατιωτικές κυβερνήσεις στις αντίστοιχες ζώνες επιρροών τους. Οι κομουνιστές με την υποστήριξη της ρώσικου στρατού στη βρέστη την ίματρα οργανώνονται γρήγορα και ξεδένουν μεγάλα ποσά σκεδιάζοντας το καπέλωμα και τη μεταρρυθμίση αυτών των προπαρασκευαστικών επιτροπών σε «κατικάς επιτροπές». Με την επιτροφή των αναρχικών εξόριστων και την στασιακή αποφυλάκιση των αναρχικών κρατουμένων οργανώνονται άμεσα δικτύα επικοινωνίας και συναντήσεις για να αποφασιστούν τα επόμενα οργανωτικά σκέδια. Με την συμμετοχή 67 αναρχικών από κάθε γνωιά της χερούνσιού που αποφασίζεται στην Σεούνη η δημιουργία του «ανανταπόσμου των επιεύθετων κοινωνικών κατασκευαστών» για την ανοικοδόμηση και παρουσίαζε πρόγραμμα με κύριας άξονες την αναντοποίηση των δικτατοριών, την δράση του οικονομικού συντήρησης της αγοράς, οικονομικά αποκεντρωμένη και βασισμένη στις τοπικές μονάδες βάσει της αρχής της απλιτοποίησης. Ο πίλος χρόνου που κάθηκε για την οργάνωση αποδείξητης κρίσιμους καθός οι κομουνιστές έβρασαν μέσα και καταφέραν πιν καταστροφή

των προπαρασκευαστικών επιτροπών και την δολοφονία αναρχικών.

Τον δέκατη περίοδο του '45 ο σύνοδος των υπουργών εξωτερικών στην Μόσχα θέτει την Κορέα υπό την εποπτεία της ΟΗΕ προδοτώντας ένα μαρκότατο κίνημα αντίστασης που καταστέλλεται από τις αμερικανικές δυνάμεις ενώ οι κομουνιστές με ενοικής την βορρά ανακονώνουν Σοφικά, την επόμενη μέρα, τη στήριξη τους στις αποφάσεις της Μόσχας. Στην παρασκήνιο των γεγονότων οι Αμερικανοί έρχονται σε συμφωνία με τους δεξιούς πολιτικούς. Η εποπτεία μπορεί να παρακαμφεί και οι δεξιοί να ανέθουν στην εξουσία εφόσον υποστηρίζουν τους σκεδιασμούς τους στον νότο. Στον βορρά ο αναρχικός χώρος κατατηλμένε-

ται από τους κομουνιστές του Κιμ ή Λουνγκ (κάποιοι συγχωνεύονται, κάποιοι αυτοριμούν, τα γεγονότα παραμένουν όμως άγνωστα), ενώ στον νότο και εν μέσω εναπλήγας αυταρχικών κυβερνήσεων και δικτατοριών, τα επαναστατικά προτύματα φύνουν, με τις ιδέες όμως του Κρόποντα να συνεχίζουν να βίνουν την ιδεολογική συνέχεια στους αναρχικούς που ασκούνται με τα συνεργατικά εγκειρήματα, την αγροτική ανάπτυξη και την αρμονική σύσχεση μεταξύ πόλης και υπαίθρου. Η δημιουργία μιας αυτονόμης και δημοκρατικής Κορέας είναι το κύριο θυσίουμενο και οι αναρχικοί συμφωνούν να συμβάλλουν σε αυτή την κατεύθυνση με οδηγό τις επιευθετικές αξίες. Για την επόμενη δεκαετία, οι διφορετικές απόψεις, αιματάξεις κλπ. έχουν οδηγήσει στην απορίαστη ποκανίση του κινήματος (σχηματίζεται ακόμη και αναρχικό κόμμα).

Με τη δικατορική καθετικότητα του Παρκ Γιουνγκ-κι, το αναρχικό κίνημα της Νότιας Κορέας έχει να αντιμετωπίσει την ακέδια δοκιμαστικού του απαγόρευση. Παρά τις φοβερές διμοκροτίες, αναρχικοί στην Σεούνη καταφέρουν το σχηματισμό της «Ομοσούνδιας των Επειθέρεων Ανθρώπων» το 1973. Με την ομάδα να πετούργει ως πυρήνας, αρχίζει σταδιακά η εκδοτική δραστηριότητα και με τρόπους που παρακαμπτούν την πολυκρατία. Σύντομα οι εκδότες κάνουν πάσα και οι εκδοτικές προσποθέτες αυτοχρηματοδοτούνται και διανεμούνται ιδιωτικά. Με τον θάνατο του δικιάτορα πολιορκού αναρχικού αγωνιζούνται μέσα από το κίνημα των αυτονόμων χωριών, άπλωτη συμμετοχές στη κυβερνητική ανταγωνιστική προγραμματιστήγραφες των πρότυπων (κίνημα των νέων χωριών) καθώς και στο κόμμα υπέρ την ενοποίηση των δύο Κορέων (DUP). Γίνονται προσάθετες για την συντήρηση και έκδοση της ιστορίας της αναρχίας στην Κορέα. Σήμερα κάποιοι αναρχικοί αγωνιστές του 20ου αιώνα θεωρούνται εθνικοί ήρωες στην χώρα ενώ η αναρχία σημειώνεται ως μια από τις δέκα ιδεολογίες με την μεγαλύτερη επιρροή στην ιστορία της.

Η Εξέγερση της GWANGJU

Κατά τους περασμένους δύο οιώνες δύο ήταν τα γεγονότα εκείνα που στάθηκαν απαράμιλλοι φάροι της αυθόρυμπης ικανότητας κινήσιμων απόνω ανθρώπων να αυτοκυβερνηθούν: Η Παρισινή Κομμούνα του 1871 και η Λαϊκή Εξέγερση της Kwangju, το 1980. Και στις δύο περιπτώσεις, ανέλαβαν τον έλεγχο του δημόσιου χώρου, παρά την παρουσία πολύ κατά σημείων στρατιωτικών δυνάμεων που επεδίωκαν να επαναφέρουν τον «νόμο και την τάξη». Εκατοντάδες κινήσιμες λαούς ξεπούληκαν και δημιούργησαν πάκια όργανα πολιτικής εξουσίας τα οποία ανακατεστοπάγαν τις παραδοσιακές μορφές διακυβέρνησης, με αποτέλεσμα τικό και αποδοτικό τρόπο.

Τα στοιχεία σχεικά με το συνολικό αριθμό των θυμάτων ποικίλλουν. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, 191 άνθρωποι σκοτώθηκαν στο Gwangju. Τα στοιχεία των Θανάτων στην πόλη τον Μάιο του 1980, ανέρχονται στα 4.900.

Οι απειλευθερωμένες πραγματικότητες της Κομμούνας του Παρισού και αυτής της Kwangju αναπέραν τουν ευρύτατα καπνίζεργμένο μέθοδο δι τι οι άνθρωποι είναι κατά βάση κακοί και όρα χρειάζονται στηλέργη κυβερνήσεις ώστε να διατηρηθεί η τάξη και η δικαιοσύνη. Η συμπεριφορά των πολιτών κατά τη διάρκεια αυτών της απειλευθερωστικών αποκαλύψεων μια έμφυτη ικανότητα για αυτοκυβέρνηση και συνεργασία. Ήταν πάντα οι κυβερνητικές δυνάμεις και όχι ο ακυβέρνητος λαός που αντέρραζαν με μεγάλη

κινητικά και αδικία.

Τα γεγονότα στην Kwangju ξετυλίχθηκαν μεά την δολοφονία του δικιάτρου της Νότιας Κορέας, Park Chung-Hee, από τον αρχηγό των μυστικών υπηρεσιών. Μεία από τον θάνατο του Park, ο φοιτητές πυγμήθηκαν ενός τεράστιου κινήματος υπέρ της δημοκρατίας, απόλατά της στρατόγος, Chun Doo-Hwan, κατέλαβε την εξουσία και απείλησε με βίαια καταστοή εάν συνεχιστούν οι διαδηλώσεις. Σε ό�η την Κορέα, με μόνη την εξαίρεση την Kwangju, ο λαός κλείστηκε στα σπίτια του. Με την υποστήριξη των ΗΠΑ, η νέα στρατιωτική κυβερνήση εξαπέλυσε εναντίον της Kwangju παραστρατιωτικά σώματα για να τη δώσουν ένα μάθημα. Από την στιγμή που τα σώματα αυτά έφτασαν στην Kwangju, κατέφεραν ένα όργιο τρομοκρατίας σε βάρος του πληθυσμού. Στις πρώτες μάχες που διεξήχθησαν, στις 18 Μαΐου 1980, οι άντρες των σωμάτων αυτών έσπασαν τα κεφάλια των άστοιων φοιτηών. Καθώς οι διαδηλωτές διασκορπίστηκαν για περισσότερη ασφαλεία και ανασυγκριτίκημαν ζανά, οι παραστρατιωτικοί επιτέθηκαν με ανανεωμένη μοχθηρία. «Μια ομάδα παραστρατιωτικών έκανε επίθεση σε κάθε ένα φοιτητή ξεχωριστά, σπάζοντας τα κεφάλια του και τα κόκαλά του και κτιζούντας τον στο πρόσωπο. Οταν τελείωναν, ο φοιτητής ήμενε μια όμορφη μάζα κρέατος σε ρούχα. Τα σώματα των φοιτηών φορώντωνταν σε φορτηγή όπου στρατιώτες συνέκιναν τα χτυπούν

να τα κηλωτσούν. Την νύχτα οι παραστρατιώδεις είχαν εγκαταστήσει φρουρές σε αρκετά παστόπιμα.

Καθώς οι φοιτητές αμύνθηκαν, οι στρατώτες που μοισάσαν έφυγον εναντίον τους και έλαβαν περισσότερες δεκάδες διαδικτυότων, κείτο από τους οποίους ξεγνώθηκαν, βιάσ-
καν και κακοποιήθηκαν περαιτέρω. Ένας απώτης κραδαίνοντας την Σιφούδογκη του σε απούμενους φοιτητές, ούριζε: «Με την Σιφούδη αυτή έκοψα τα στήμα σαράντα γυναικών στη Cong στο Βενεζέμα!» Οι τοπικοί πληθυσμός οικαρπήτε από την ανιδρόσα αυτή των πα-
ραπτωτικών. Οι τελευταίοι ήταν ίσσοι πούλ-
ος ένεγκου όπου μακριώσαν μέχρι θανάτου
μα και τον διευθυντή πληροφοριών ενός το-
πικού αστυνομικού τμήματος, ο οποίος προσπά-
τησε να τους σταματήσει από το να είναι ίσσοι
νάρδεις».

Απλά, παρά τις επιθέσεις και τις εκατοντάδες μηνίνες, οι φοιτητές συνέχισαν να ανασύρονται και να αμύνονται. Καθώς η πόλη κι-ποτοποιήθηκε την επόμενη περία, πάσι από τέταρις και επαγγέλματα κατέκλιψε τους δρόμους και οι φοιτητές μετεβλήθηκαν σε μειονότητα στο πήδηο. Αυτή η αυθόρυμπη ικανοποιητική του πάικου κινήματος ζεύπερας πειρέες ανάμεσα σε τάξις. Οι παραστρατιωτικοί, για μια ακόμα φορά, κατέψυγαν στην ήπιη κινητικότητα - στοκώνοντας και ακρωτηριαζόντας ανθρώπους οι οποίοι έπικε ως βρόγια στους δρόμους. Ακόμα, οδηγοί ταξι και φορείων οι οποίοι προσπάθησαν να βοηθούσουν τραυματισμένους και ματωμένους ανθρώπους, χτυπηθέντας και μερικοί λογοφρήθηκαν. Μερικοί αστυνομικοί προσπάθησαν να απενειχθεράσουν κρυφά κάποιους ποιμένους, απλά και αυτοί, επίσης, χτυπήθηκαν με τις ξιφοπόλιγχες. Αρκετοί αστυνομικοί λίγος πήγαν από τους εών ως αρχηγός της αστυνομίας αρνητικά να διατάξει τους αντρές του να ζήσουν πρικτά κατά των διαδηπωτών, παρά πινακίν των στρατιωτικών να τα κάνει.

Ο κόσμος αμύνθηκε με πέτρες, μπαστούνια, σκαραβαίρια, σωλήνες, σιδερένιες βέργες και αφυπνιά, εναντίον 18.000 αντρών ειδικής αστυνομίας και πάνω από 3.000 παραστρατιωτικών. Αν και

αρκετοί διαβόητές σκοτώθηκαν, π ηδή δεν απήκει. Στην 20 Μάιο, με εμφύλια με τίτλο «The Militant's Bulletin» («Το Δεξιό του Μαΐου») κυκλοφόρησε για πρώτη φορά, με ακριβή νέα, διαφορετικά απ' αυτά του επίσημου ύπουλου. Στις 6 το απόγευμα ένα πλήθος 5.000 διαδηλωτών ξεκίνησε εναντίον ενός αυτονομιστικού οδοφράγματος. Όταν οι παραστρατιωτικοί τους απόβιβαν, αυτοί ανασυγκρότημαν και προχώρισαν μια καθησική διαβόηση. Το βράδυ, παραδίδοντας αποτελέστο από 200.000 κόσμο, σε η πόλη 70.000 πληθυσμό. Το μεγάλο αυτό ακριβήθησε συνένωσε εργάτες, αγρότες, φοιτητές και ανθρώπους κάθε επαγγέλματος και ιάσης. 9 Ιανουαρίου η προστασία της Επανάστασης και πάνω από 200 ταξι διανήθηκαν στην κεντρική πλατεία της διαδηλώσας, στην οδό Κυπαρασσού. Οι παραστρατιωτικοί επιτέθηκαν θανάτικα πυρκαϊδιά αυτή την φορά οδοκλήρωση σχεδόν σε πόλη μηνύματος. Κατά τη διάρκεια της νύχτας αυτοκίνητα, ιτιζι, ταξι και άλλα οχήματα παραδόθηκαν στις φλόγες και οδηγήθηκαν εναντίον της στρατιωτικής δύναμης. Αν και ο στρατός επιτέθηκε στην προστασία τρέφερες, η διαδηλώση τερμάτισε στην πλατεία Δημοκρατίας. Στον σιδηροδρομικό σταθμό σκοτώθηκαν αρκετοί διαβόητές και το Province Hall, γειτονικό στην Πλατεία Δημοκρατίας, οι παραστρατιωτικοί ανοίχαν πυρ στο διάστημα, με οπλά Μ-16, σκοτώνοντας ακόμη πενταετούς.

Ο πολυκριμένος Τύπος δεν ανέφερε τίποια τους νεκρούς. Αντίθετα, πλανσάσμενες πληρωμορρομένες για βανδαλισμούς και μικρές ασυνομιμές επιχειρήσεις ήταν οι κατασκευασμένες γένος μεταδίδονταν. Δεν έγινε κανένας πόγος για την κινητωδία του στρατού. Άφού και τα νέα αυτά θέματα έδωσαν πην πραγματική διάσταση των γεγονότων, χιλιάδες κόροις περικύκλισε το κινητό πλαίσιο. Γρήγορα η διέμυθυνση και η φρουρά του περιβόλου υποχώρησαν και το πλήθος ξεκίνηκε

μέσα σ' αυτό και μην γνωρίζοντας να χρησιμοποιεί τα εργαλεία κήπη, παρέδωσε το κήπιο στις φιλόγες. Το πιλήθος έβασε από τότε ως στόχους του και άλλη κήπια.

«Την 1η την νύχτα ο πλήθος και επειδύνθηκε στην Εφορία, όπου έπασαν τα έπιπλα και έβασε φωτιά. Ο λόγος ήταν ότι οι φρόροι, που έπερπε την χρηματοποιούνταν για την βελτίωση της ζωής των ανθρώπων, χρηματοποιούνταν από τον στρατό και για την παραγωγή δηλων που σκοτώνουν τους ανθρώπους. Η Επιθέωρη Εργασίας, ο σταθμός αυτοκινήτων της Province Hall και 16 αστυνομικά σχήματα πυροπόλιθηκαν και αυτά. Η τελική μάχη δόθηκε στις 4 της Σημερώματα στον αιγαίνοδρο μοιριακό σταθμό. Οι στρατιώτες χρηματοποίησαν ξανά όπλα M-16 εναντίον του πλήθους, σκοτώνοντας αρκετούς διαβιβλήτες που βρίσκονταν στις πρότεινες γραμμές. Άλλοι διαβιβλήτες, όμως, σκαρφάλωσαν στο κύριο και σε κοιλώνες, επιτίθεντο από εκεί στους στρατώτες. Και εκεί ήταν που με έγινα απίστευτο θέβενσα ο κόσμος υπερίσχουσα και εξανάγκασε σε βιαστική υποκύρωση τον στρατό.

Στις 9 το πρωί της 21ης Μαΐου, περισσότεροι από 10.000 άνθρωποι συγκεντρώθηκαν ξανά στην οδό Κυπαρισσίας, έχοντας απέναντι τους παραπιωτικούς. Μια μικρή ομάδα φώναζε ότι έπρεπε να πάει κάποιος κόδαμο στα Asia Motors (μια στρατιωτική αυτοκινητοβιομηχανία) για να απαλληλώσει ασήματα. Μερικές δεκάδες πήγαν προς τα εκεί, φέρνοντας, όμως, πίσω μόνο 7 οχήματα (γιατί ελάχιστοι ήσαν αυτοί που ήσεραν να οδηγούν). Άλλη καθώς εμφανίστηκαν περισσότεροι που γνώριζαν οδηγητοποιητικό περίπου 350 κίλομετρα, μαζί και μερικά τεθωρακισμένα, έπεσαν γρήγορα στα χέρια των διαβολητών. Οδηγώντας τα οχήματα αυτά, οι διαβολητώντες έφεραν σε γειτονιές και χωριά, προσποθώντας να επεκτείνουν την εξέγερση. Μερικά οχήματα έφεραν ψωμί και νερό και αναψυκτικά από ένα εργοστάσιο της Κόκα-Κόλα. Επίσης, εξελέγουσαν μερικοί διαπραγματεύτες και στάθμηναν να διαπραγματεύουν με τον στρατό. Άλλη καθώς γινό-

ταν αυτό όρχισαν να πέφτουν πυροβολισμοί εναντίον των διαδηλωτών, τορπιλίζοντας την ήδη τεταμένη αιμόσφαιρα και βάζοντας τέλος στις επιθέσεις για ειρηνικό διευθέτηση. Για δέκα επεπτά, ο στρατός πυροβόλουσε και δεκάδες σκοτώθηκαν ενώ περίπου 500 τραυματίστηκαν. Οι διαδηλωτές ανεδράσαν μέρων και σε πλήγματα από ένων ώρες μετά τους πυροβολισμούς το πρώτο αστυνομικό τμήμα δέχτηκε επίθεση και πάρθηκαν όπως. Έτσι περισσότεροι διαδηλωτές σχημάτισαν ομάδες που επιτέθηκαν σε περισσότερα αστυνομικά τμήματα και τιμήματα της εθνικής φρουράς και έγιναν νέες συγκεντρώσεις σε δύο κεντρικά σημεία. Με την βούθισηα σινθρακούρων από την Hwasun, οι διαδηλωτές απέκεισαν μεγάλες ποσότητες δυναμίτη και άλλην εκρηκτικών. Περίπου 7 θεωφορεία με εργάτριες ιματισμένη πλήγησαν στο Naju, απ' όπου απωθήθηκαν εκατοντάδες καραμίνες και διάφορα πυρομαχικά και τα έφεραν

πίσω στη πόλη. Παρόμοιες απωθήσεις όπιθην σημειώθηκαν και στις επαρχίες Changsong, Yoggwang και Tamyang. Η εξέγερση επεκάθηκε γρήγορα και στις πόλεις Hwasun, Naju, Hampyung, Kangjin, Moonan Haenam, Mokpo και Αιλού, σε 16 τοπικά στονούλικά μέρη της νοτιοδυτικής Κορέας. Η ταχύτατη ανάπτυξη της εξέγερσης είναι μια ακόμα ένδειξη την ικανότητα του πλούτου για αυτοκυβέρνηση και αυτονομή πρωτοβούτη. Ελπίζοντας να επεκτείνουν την εξέγερση στην Chunju και στην ίδια την Σεούλ, μερικοί διαδηλωτές προσπάθησαν να στήσουν δομοφρόματα σε εθνικές οδούς και δρόμους τακείς κυκλοφορίας, απήλα απωθήθηκαν από τον στρατό. Ελικόπτερα του στρατού άνοιξαν πυρ εναντίον οπλισμένων ομάδων διαδηλωτών από την Hwasun και την Yoggwang, οι οποίοι προσπαθούσαν να φτάσουν στην Kwangju. Έναν δικτατορία δεν είχε υπό τον έλεγχό της τα ΜΜΕ και δεν

είχε περιορίσει τα ταξίδια, τότε η εξέγερση θα εξελισσόταν σε πανεθνική κιλίμακα.

Αναπτύχθηκαν δομές συμβουτίστων και ειδευθεριακών κοινοτήτων. Σε συγκέντρωση στο Kwangju Park και στο Yu-Tong Junction, σπουδαία σημαντικοί οι μαχητικοί πυρίνες. Συγκεντρώθηκαν όπλα για να γίνει επίθεση στο Province Hall όπου ο στρατός είχε το αρχηγείο του. Στις 5.30 το απόγειμα ο στρατός υποκώρισε και από τις 8 το βράδυ ο πλούτος έλεγχε την πόλη. Χαρμόσουν ήσοι πανούς. Αν και τα άπια του πλούτου, που ήταν από την εποχή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ήταν κατώτερα από αυτά του στρατού, ο πρωτισμός και η φροντίδωση του αποδείχθηκαν ισχυρότερα όπλα από την τεχνική υπεροχή του στρατού. Η θελυκήρων Κορμούνα κράτησε έξι μέρες. Καθημερινά οι συνεπείσεις των πολιτών έδιναν φωνή στην απογοήτευση χρώνων και στις βαθιές φιλοδοξίες των απλών ανθρώπων. Τοπικές ομά-

δες πολιτών διατήρησαν την τάξη και δημιούργησαν έναν νέο τύπο κοινωνικής διαχείρισης – από και για τον πλαό. Συμπτωματικά, στις 27 Μάιου – την ίδια ημέρα που η Παρισινή Κορμούνα συντρίψτηκε περίπου εκατό χρόνια πριν – η Κορμούνα της Kwangju συντρίψτηκε και αυτή από τον στρατό, παρά την προκή της αντίστασην. Αν και κατεσπάθη κτηνώδης το 1980, για τα επόμενα επάντα χρόνια το κίνημα συνέχισε τον αγώνα και το 1987 οργανώθηκε μιας πανεθνικής κλήματος εξέγερση, με την οποία, τελικά, έγινε ένας δημοκρατικός εκπλογικός ανασχηματισμός στην Νότια Κορέα.

Οι άπια θωρηκτοί «Ποτέμκιν», ο πλούτος της Kwangju έχει επανειλημένα σηματοδοτήσει την έλευση της επανάστασης – από την εξέγερση του Tonghak το 1894 και την φοιτητική εξέγερση του 1929 μέχρι την εξέγερση της Kwangju το 1980. Όπως η Παρισινή Κορμούνα, έτσι και η ιστορική οπουδαίστηση της Kwangju

είναι διεθνής και όχι απλώς Κορεάτικη. Έξι χρόνια μετά τη εξέγερση της Kwangjujū ανατράπηκε η δικτατορία του Μάρκος στις Φιλιππίνες. Η Κορασόν Ακίνο και ο Kim Dae-Jung γνωρίζονταν από την ΉΠΑ και η εμπειρία της εξέγερσης της Kwangjujū τους βοήθησε στην Μανιλά. Σε όλη την Ασία, εφανίστηκαν πολιτικά κινήματα για δημοκρατία και ανθρώπινα δικαιώματα. Δόθηκε τέλος στον στρατιωτικό νόμο στην Ταϊβάν το 1987. Στην Βιρμανία ένα πλαϊκό κίνημα εμφανίστηκε με εκρηκτικό τρόπο τον Μάρτιο του 1988, όταν φοιτητές και εθνικές μειονότητες ξεχύθηκαν στους δρόμους της Ρανκούν και παρά την τρομερή καταστολή, το κίνημα κατάφερε να εκθρονίσει τον πρόεδρο Ne Win, μετά από 26 χρόνια διακυβέρνησης. Τον επόμενο χρόνο ακινθίστες φοιτητές στην Κίνα άρχισαν έναν ακόμα εκτειμένο και ανοιχτό αγώνα για δημοκρατία, για τα τουφεκιστικά και δολιοφονθύμους στην πλατεία Tiananmen και να καταδιώκονται για χρόνια μετά από αυτό. Η σειρά του Νενάτη ήταν τον επόμενο χρόνο. Επτά βδομάδες διαδικλώσεων, που άρχισαν τον Απρίλιο του 1990, οδήγησαν τον βασιλιά της για εκδημοκρατίση στον κυβερνητικό. Η επόμενη ώρα που άπειπτε στην εμπειρία μιας εξεγερτικής εκρήξης ήταν η Ταιλάνδη τον Μάιο του 1992. Δεκάδες σκοτώθηκαν όταν η στρατιωτική δικτατορία κατέστειλε της διαδηλώσεις, απλά εξαιτίας αυτής της κινηνόδιας ο στρατιώτης Suchinda Krabeyouo αναγκάστηκε να παραιτηθεί. Το 1988 στην Ινδονησία φοιτητές κάλεσαν σε μια

«παικτή επανάσταση» και κατάφεραν να ανατρέψουν τον δικτάτορα Σουχάρτο.

1) Η ανεξάρτητη κομμούνα και η επεύθυνη διανομή των εμπορευμάτων.

Αφού εκδιώγητο ο στρατός από την πόλη στις 21 Μαΐου, οι ι αγορές και τα καταστήματα άνοιξαν ζανά και το νερό, τα τρόφιμα και το πληκτρικό διάτιθενται κανονικά. Δεν έγιναν πληησίσεις και εγκλήματα όπως κτήψεις, πλοτείες, βιασμοί δεν συνέβαιναν. Για μερικούς ανθρώπους, το να ανατιθλάσσουν τον τοιχύρα με άλιπους συμβόλιζε ένα οπουδιό μέρος της κοινωνικής τους εμπειρίας. Οι ιδιοκτήτες καταστημάτων οι οποίοι ακόμα είχαν τοιχάρια, έδιναν ένα πακέτο κάθε φορά για να είναι δίκαιοι με όλους. Υπήρχε μικρή έλλειψη αιμάτος στη νοσοκομεία, απλώς από την στιγμή που έγιναν γνωστές οι ανάγκες που υπήρχαν, κόδιμος κατέκλισε – συμπεριλαμβανομένων και βοηθών μηαρ και ερδόδουσις τα νοσοκομεία για να δώσουν αίμα. Ποσά κιττάδων δοιάσιριν μαζεύτηκαν συλλογικά. Όλα αυτά τα παραδείγματα αποτελούν ενδείξεις του με πόσο αξιόλογο τρόπο οπλοκλήρη η πόλη πειτούργησε συλλογικά.

Για μέρες, πολίτες καθάριζαν εθελοντικά τους δρόμους, μαγειρέων ρύζι, σερβίριζαν δωρεάν γεύματα στις αγορές και φύλασσαν φρουρού για τον φόρο μια ανέλιπτης αντεπί-

θεσης. Ο καθένας συνεισέφερε και έβρισκε την θέση του στην απειλευθερώμένη Kwangju. Ένας νέος καταμερισμός αναδιέκπει αυθερμότα. Η πολιτοφυλακή, της οποίας αρκετοί άντρες στέκονταν άγρυπνοι όπλη νύκτα, ήταν υπόδειγμα υπευθυνότητας. Ο κόδιμος αναγύρευσε την νέα πολιτοφυλακή στη Στρατιά «Ποιοτίτων» ή «οι σύμμαχοι μας». Προστάτευσε τον πάο και ο πάος προστάτευσε αυτούν. Όταν επίκειται η τελική επίθεση του κράτους, οι αρχηγοί της εξέγερσης πρότειναν ότι οι μαθητές των σχολείων να γυρίσουν στα σπίτια τους, για να επιβιώσουν και να συνεχίσουν τον αγώνα μετέπειτα. Μετά από διμαρτυρίες και με δάκρυα στα μάτια, οι νεαροί μαχητές αποχώρησαν.

2) Οι γενικές συνεπείσεις στην Πλατεία Δημοκρατίας αποτελούσαν σώμα υψηλών αποφάσεων.

Η πλαϊκή θέσπιση εκφράστηκε με καθημερινές συγκεντρώσεις γύρω από την πλατεία του Province Hall. Μετονομάστηκε σε Πλατεία Δημοκρατίας στις 16 Μαΐου. Η ικανότατη να συγκεντρώνονται ειρηνικά κιττίδες πλαού πήναν ένα δικαίωμα που αποκτήθηκε με το αίμα αρκετών φίλων και γειτόνων. Ενστικτωδώς, ο πλαού της Kwangju αναγγώρισε την πλατεία αυτή ως την πνευματικό του σπίτι και εκεί γίνονταν κάθε μέρα συγκεντρώσεις κιττίδων αιτώμων. Οι καθημερινές αυτές συγκεντρώσεις αποτελούσαν το θε-

μέλιτο ενός νέου είδους άμεσης δημοκρατίας όπου ο καθένας είκε δικαίωμα πάντοι. Ο δημόσιος ρόλος των γυναικών πήταν εντυπωσιακός καθώς αντιτίθονταν στην υποταγή που υπέφεραν πριν. Αρκετοί άνθρωποι θαρραλέα εξέφραζαν τις ανάγκες τους:

«Το βασιστέρο οικοδόμημα πήταν τώρα η ίδια η ενότητα του πλαστού. Εκφράζονταν ότια τα επαγγέλματα και οι ιδέεις πλαστού -παιχνίδια παιδάρια, δασκαλοί, πιστοί διαφορετικών θρησκειών, νοικοκυρές, μαθητές, φοιτητές και αγρότες. Οι οργανισμοί πλήθησαν μια κοινή συνέδριον, μια εκδήλωση της τεράστιας ενέργειας της εξέγερσης. Είχαν έρθει τόσο κοντά ο ένας με τον άλλον, δημιουργόντας μια δυνατή αίσθηση απλήπεγγυός διαιμέουσας της εξέγερσης. Την στιγμή αυτήν πολλή πήναν ένα και το αυτό».

Πέντε συγκεντρώσεις έγιναν κατά τη διάρκεια της απελευθέρωσης της πόλης και τεράστια πιλήθι-

σμούμεταν σε αυτές. Η πρώτη μαζική συγκέντρωση πήταν αιθύδρυμπια οργανωμένην και έγινε για να γιορταστεί η πόλη και η υποχώρηση του στρατού την επόμενη ημέρα. Στις 23 Μαΐου, στην πρώτη συγκέντρωση για την δημοκρατία, ο πλήθος ξεπέρασε τις 150.000 άτομα. Στις 24 Μαΐου πάνω από 100.000 πλούσιοι συγκεντρώθηκε. Στις 25 του μήνα ήσαν 50.000 πλούσιοι και 30.000 συμμετέκαν στην τελεταία συγκέντρωση της πόλης την μέρα των μίνων.

3) Αιθύδρυμπια οργάνωση.

Η ικανότατα αυτοκυβέρνησης που ανοδιζήκει αυθόρυπτα, πρώτα εν μέσω της μάχης και αργότερα στην δικαιέρνηση της πόλης και την τελική ανίσταση, ήσαν η δικτατορία αντεπιτέθηκε, είναι πέρα από κάθε πολυκράτη. Πέρα της αυθόρυπτης ανίστασης στην κτινωδία των παραστατικών, οι άντρες και οι γυναικες ξεπούληθκαν. Άρκετοι από αυτούς είχαν ελάχιστη ή και καμία προηγούμενη πολιτική εμπειρία. Μερικοί είχαν ελάχιστη πολιτική εμπειρία. Μερικοί είχαν ελάχιστη

μη επίσημη εκπαίδευση. Η απελευθερωμένη Kwangju οργανώθηκε χωρίς κυβερνητικές επινόσησης ή συχεδιασμούς πολιτικών κομμάτων. Στο κάτεμα της εξέγερσης ανταποκρίθηκαν οι περισσότεροι, απαλληλώνωντας σκήματα στην οδό Kumnam ήσσο ο πλήθος στο Palsis Royal απελευθέρωσε τους φυλακισμένους.

Δεν προϋπήρχε κανένα σχέδιο οργάνωσης, αφού σχεδόν όλοι οι πιγέτες του κινήματος είτε είχαν συλληφθεί είτε κρύβονταν μέχρι που άρχισε η εξέγερση. Την νύχτα της 17ης Μαΐου, μέπλη της στρατιωτικής μυστικής υπηρεσίας και αστυνομίας εισέβαλαν σε σπίτια αγωνιστών σε όλη την πόλη, συλλαμβάνοντας την πνοεία του κινήματος. Όσοι πιγέτες δεν

διαδικασία ήταν προφανής στον καθέναν. Ακόμα και η κυβέρνηση δημόσια αναφέροταν στην εξέγερση σαν «κοινοτικά αυτοκυβερνώντες».

Υπήρχαν από πριν κάποιες ομάδες, όπως η ομάδα «Wildfire» ένα νικητηριό εργατικό σχολείο, η ομάδα «Clown» μια επαναστατική Θεατρική ομάδα και η Εθνική Δημοκρατική Εργατική Ένωση, των οποίων τα μέλη συνεργάστηκαν στην έκδοση της καθημερινής εφημερίδας, «The Militant's Bulletin». «Το Δελτίο του Μακτήτη», με την οποία έγινε μια προσπάθεια να συγκροτηθεί μια ένοπλη αντίσταση. Είναι σημαντικό να πούμε ότι αρκετά από τα μέλη αυτών των μαχητικών ομάδων συμμετέκαν πριν σε ομάδες μελέτης με θέμα την Παρασινή Κομμόμανα. Οι εξέγερσης δημιουργούν το δικό τους πολιτισμό και ο πολιτισμός τους μια συνεχή εξέγερση.

Η ανάγκη της οργάνωσης εμφάνιστηκε εντελώς φυσιολογικά. Η

αντίσταση συγμές

6/1920 - Κυβερνητικά γραφεία και σταυρούμικά τμήματα αναπινάζονται ταυτόχρονα με την «έμβαθα των πράσου».

10/1920 - Ο κορεάτικος στρατός για την ανεξαρτησία με τον αναρχικό στρατό Κιμ Γιούνα ήταν εξοπλισμένο μεθόκητη μεραρχία του ιαπωνικού αυτοκρατορικού στρατού στην Μαντζουρία.

11/1921 - Δημητουργείται η «κοινωνία των μαύρου ρεύματος» (Kokujokai) από Κορέατες αναρχικούς στο Τόκιο.

9/1922 - Κορέατες και λαϊκές συγκινούσες διοργανώνουν συνδιάσκεψη διαδικτύων ενάντια στην Θριάσιδης που δέχονται οι Κορέατες στην Ιαπωνία.

2/1923 - Δημητουργείται η «μαύρη αδεβήφότητα» (Kokuyukai) μεταξύ των Κορεάτων στην Ιαπωνία, αποτελούμενη μόνο από αναρχικούς.

5/1923 - Δημητουργείται η αναρχική «κοινωνία των επαναστατών» (Futeishika).

8/1923 - Δημητουργείται η «ένωση της μαύρης εργασίας» (Kokurokai), το πρώτο αναρχικό εργατικό συνδικάτο των Κορεάτων στην Ιαπωνία.

9/1923 - Σφραγή των Κορεάτων μετά τον μεγάλο σεισμό του Κάντο. Ο Πάρκ Γιουνί και δέκα άκρων Κορέατες αναρχικοί, μαζί με την Κανένα Αγιάσκο και τρεις άκρων λαϊκές αναρχικούς συλληφθένται με σημένη καταρροή για σκέψεις δολοφονίας του αυτοκράτορα.

3/1925 - Στην Μαντζουρία οι αναρχικοί σηματιζούν κομούνα μεταξύ των Κορεάτων προσφύγων.

4/1925 - Πρώτη μεγάλη αναρχική οργάνωση στην Κορέα, η «συμμαχία της μαύρης σπηλιάς» (Heuk ki yun maeng) στην Σεούν.

4/1926 - Με την κατηγορία για σχέδιο δολοφονίας λαϊκών πολιτών και αναντίθετης κυβερνητικών κηρύκρων οι ιαπωνικές αρχές αυτηληφθέντων στην Κορέα διτά έτα της ισκυρής αναρχικής ομάδας «συμμαχία των αιθνήνων φίλων» (Jin wi ryong tong) μαζί με δύο λάϊκες.

4/1926 - Στην λαϊκωνία δημιουργείται η «κοινότητα του μαύρου κυνή-ματος» (Kokushoku undo sha).

9/1926 - Η «συμμαχία ανατολικών εργατών» (Tokko rodo domei) σηματίζεται στο Τόκιο.

9/1926 - Το «μαύρο πεδίο μάχης» (Kokushoku sensen) δημιουργείται στο Τόκιο και εκδίδεται την ερημείρδα «μαύρο φίλο» (Kokusyu).

2/1927 - Στην συνδιάσκεψη των καταπιεσμένων πλαιών της αναστολής στην Κίνα, η Κορέα αντηρούσσεται από αναρχικούς.

2/1927 - Οργανώνεται από αναρχικούς η «ένωση των περιστασιακών εργατών», πτώμα οργάνωση μεταξύ των Κορεάτων περιστασιακών εργατών στην Ιαπωνία.

2 και 5/1927 - Σηματίζονται οι «μαύρες αδεβήφότητες» του Kwang soh (στην Πλούγκαρην) και Danju για την ενοποίηση των διάφορων εργατικών ενώσεων, φόδων νεολαίας κ.α.

1/1928 - Επτά λαϊκών σηματίζεται η «συμμαχία της μαύρης αδεβήφότητας» (Kokuyu remme).

2/1928 - Η αστυνομία εισβάλλει στη βάση της «μαύρης αδεβήφότητας» και «συμμαχίας της μαύρης αδεβήφότητας» στην Ιαπωνία.

3/1928 - Κορέατες αναρχικοί στην Κίνα σηματίζουν την «έπιγκη των

στιγμές φωτιάς

ανατολικήν αναρχικήν».

4/1929 - Ξηματίζεται η «μαύρη αδεβήφότητα» του Αζήμ στην Κορέα.

7/1929 - Ότιοι οι Κορέατες αναρχικοί στην Μαντζουρία σηματίζουν την κοινοτική τύπου «γενική λίγκα των Κορεάτων».

1/1930 - Ο αναρχικός Kim Joa-jin δολοφονείται από κομουνιστές πράκτορες.

4/1930 - Η «έπιγκη της ανατολικήν αναρχικήν» Σανσοργονώνεται ως «επίγκη της κορέατικης νεολαίας της νότιας Κίνας».

5/1930 - Η «έπιγκη της αναρχικής νεολαίας» (Anakusoto seinen remei) και «αστονοδία ανατολικήν εργατών» (Tokko rodo domei) σηματίζονται στην Οζάκα της Ιαπωνίας.

6/1930 - Σηματίζεται η «έπιγκη των εργατών της μαύρης σπηλιάς» (Kuroshiro rodoshia rememe) στην Ιαπωνία.

1/1931 - Ξηματίζεται η «αυτοποιούμενο κοινό αυμβόλητο των πλαιών της Κορέας» στην Μαντζουρία.

7/1931 - Δολοφονείται από κομουνιστές πράκτορες ο πλέυτης των Κορεάτων ανταρτών Kim Jong-jin. Ο αναρχικός δολοφονώνται μερικά 1930 και 1931.

7/1931 - Οι ιαπωνικές αρχές καταστέψουν τους πλήγους επαναπέμπνεταις αναρχικούς στην Κορέα.

1/1932 - Μπροστά στην ανάκριση ο Κορέατες αναρχικός Lee Pang-chang επιθετεί με βούρτσα στο αυτοκίνητο του αυτοκράτορα.

4/1932 - Βόρβη στους επισήμους εστιασμάτων για τα γενέθλια του λαϊκών αυτοκράτορα στην Κίνα αυτηληφθέντων τρες Κορέατες αναρχικούς.

3/1933 - Εισβολή της αστυνομίας σε επιτοπίο στην Κίνα όπου συπιετέται ο ανοικοδόμητος του κορεάτικου αναρχικού κινήματος.

1/1934 - Σηματίζεται η «κορέατικη γενικά εργατικά ένωση» και επανασηματίζεται η «κορέατικη ένωση περιστασιακών εργατών».

5/1934 - Ενάντια στην συμμετοχή των αντιδραστικών στην εθνική επέλειο, 300 Κορέατες αναρχικοί και 300 μποντεβίκοι οργανώνουν από κοινό πρατογενή αγώνα διαδήλωση στην Ιαπωνία.

11/1935 - Κατέσκοποι αποκαλύπτουν τα ανέδυτα του ένοπλου «Ιαπωνικού αναρχικούμουνατοκού ίντιματος» στην συσταύματα που αυτηληφθένται ποικίλους Κορέατες αναρχικούς.

Φεβρουάριο του 1937 - Ξηματίζεται η «έπιγκη των Κορεάτων επαναστατών». Κορέατες αναρχικοί ενάστρουν στο αντι-ιαπωνικό μέτωπο κατά την επέλειση στην Κίνα

έπιγκης

έπιγκης

έπιγκης

έπιγκης

αύριαν πότιν

έντυπο δρόμου για τη διάδοση της εξέγερσης Μάρτιος 2018